

Chương Thứ Mười Bốn

LONG HỔ TRANH HÙNG

Cao Thanh Thành dứt lời, với tay ra sau lưng rút soạt thanh cương đao sáng giới ra. Tay nắm chặt cán đao quấn đầy vải đỏ, mặt mày hung tợn, nghiêng răng quát:

– Hành Dương! Lão tử vẫn không có ý giết người, nhưng người nhất định đòi xông vào địa phủ, nếu lão tử không thành toàn cho người e rằng Diêm lão đại cho rằng lão tử hẹp hòi! Nhào vô đi!

Gương mặt rộng của Hành Dương đã chuyển sang màu tím, hấn cất giọng như lệnh võ nói:

– Đừng quá ngạo mạn mà mang hận không kịp. Họ Cao kia không có nhiều lời nữa, xuất chiêu đi rồi chịu chết!

Dứt lời giơ tay lên hông lấy thương đại hoàn đao ra, vung tay một cái, tức thì nghe vang lên tiếng loảng xoảng trông rất oai phong.

Song mục Cao Thanh Thành tím hàn quang, hấn dẫn từng tiếng một:

– Người chuẩn bị lên đường!

Tiếng cuối cùng vừa thoát ra cửa miệng trong không trung nghe có tiếng sấm động, hàn quang chớp nhăm ngay yết hầu của Hành Dương xẹt tới!

Rùn người, cúi đầu, di chuyển thân hình, ba động tác như hóa làm một, đại hoàn đao của Hành Dương lại phát ra tiếng khua loảng xoảng, quét như chớp về phía đôi chân Cao Thanh Thành.

Thân hình Cao Thanh Thành đột ngột phóng lên, cương đao bỗng chuyển sang tả thu nhanh như chớp nhăm mặt Hành Dương chém xuống!

Hành Dương quát lớn:

– Hay lắm!

Đao quang như điện, vung mạnh lên phản kích, khí thế hung hãn tuyệt luân.

Cao Thanh Thành hành động nhanh như chớp, tung người tránh né, tả thủ múa đao như bay, thoắt thấy đao từ bên trái quét qua, thoắt lại từ dưới chém lên hoặc từ trên chém xuống, nhưng làm gì thì làm, lưng hấn vẫn quay về phía đối phương, thế múa đao trái ngược trông cực kỳ nguy dị, mà lại không giảm sút uy lực! Thật là đao pháp nhất vô nhị trong võ lâm!

Chỉ nhìn thấy đao ảnh lớp lớp sóng bạc tuôn trào không ngừng rất hung hấn tấn công về phía Hành Dương.

Qua hai mươi chiếu Hành Dương đã thấy chống đỡ có vẻ cuống quít và thở bắt đầu thấy nặng nề, tay chân cử động trông trì trệ hơn lúc đầu.

Phía Mai Lâm môn, từ môn Thiên Phật Thủ Bạch Tôn đến mấy lên lầu la, ai nấy đều tỏ vẻ đắc ý dường như chúng đã nhận ra không lâu nữa đối thủ của chúng sắp phải ngã xuống trong vũng máu vậy!

Ngược lại, phía Đại Lô Giáo, có không ít người đã không giữ nổi bình tĩnh, bắt đầu vung tay múa chân la ó, như định không giữ quy định giao ước lúc đầu mà xông vào hỗn chiến.

Kinh Thiên Ma Mã Uy Túc quay lại trừng mắt nhìn đám thuộc hạ, trầm giọng quát:

– Không được làm loạn! Giữ bình tĩnh!

Trong đấu trường.

Tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, khiến màn nhĩ của mọi người muốn rách toạc cả ra, lửa bắn đầy trời, đạo quang chớp giạt.

Cao Thanh Thành một chân làm trụ, quay như chiếc chong chóng, ánh đao như những chiếc cầu vòng liên tục bắn ra, bức Hành Dương liên tiếp thụt lùi, tình thế mỗi lúc trông nguy cấp hiểm.

Cao Thanh Thành đột ngột rùng người một cái, cương đao từ bên dưới vẽ một vòng tròn lên không trung nhanh như chớp xẹt xuống thế thức trông vô cùng quái dị, đạo quang túa ra, máu bắn lên đỏ cả một khoảng không gian. Hành Dương rút lên một tiếng thảm, đại hoàn đao rơi xuống đất, vang lên kêu loảng xoảng.

Khí đại hoàn đao rớt xuống đất, tiếng kêu loảng xoảng còn chưa dứt. Cao Thanh Thành quay người lại, cương đao ngang dọc loang loáng. Tứ chi cao cấp của Hành Dương vắng đi từng món một theo mỗi nhát đao của Cao Thanh Thành.

Thân hình to lớn của Hành Dương đổ vật xuống đất. Cao Thanh Thành vẫn còn vung đao một cách điên cuồng, từng tảng thịt hòa lẫn với máu trên thân thể của Hành Dương vắng đi tứ tán, gan ruột trào ra ngoài, rơi vãi trên đất, mà vẫn còn cử động như những con giun đất khổng lồ bò lúc nhúc trông cực kỳ rùng rợn!

Sắc mặt Mã Uy Túc xám như tro, hai tay lão nắm chặt lại nhưng vẫn run bần bật, giọng lão cũng không giữ nổi để khỏi run:

– Đồ súc sinh...

Thân hình Cao Thanh Thành nhuộm đỏ máu của Hành Dương, gã dừng tay, không thềm nhìn thân thể nhầy nhụa của Hành Dương dưới đất ngửa mặt lên trời cười cuồng dại, nói:

Thế nào? Bọn rùa đen rụt cổ của Đại Lô Giáo! Đây là tấm gương cho những kẻ không biết tự lượng sức mình, cứ nhìn đi, nhìn cho rõ đi. Những kẻ cuồng ngạo hoành hành, sẽ phải gặp kết cục như vậy đó! Hiểu chưa?

Mã Uy Túc nắm chặt song quyền nghiêng chặt răng rít lên:

– Người hãy chờ đó!

Toàn trường bỗng rơi vào im lặng cái im lặng đầy chết chóc, cả hơi thở của mọi người cũng như ngừng hẳn trước thảm cảnh bày ra trước mắt!

Bỗng, một bóng trắng như con thần điêu từ phía tầng không nhanh như chớp, nhẹ như chiếc lông hồng, bay xuống hiện trường, một giọng nói lạnh lùng khốc liệt vang lên:

– Bằng hữu! Hành động của ngươi còn tệ hại hơn loài dã thú!

Cao Thanh Thành ngạo mạn nhìn người vừa mới tới, hừ lạnh một tiếng nói:

– Ngươi là ai? Hay là muốn theo cách của Hành Dương sớm đi châu thiên tổ?

Người kia buông gọn:

– Quỷ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh!

Cao Thanh Thành cất tiếng cười nghe chẳng ra tiếng cười chút nào, nói:

– Tiểu tử! Bất kể ngươi là quỷ hay là người, ngươi cũng nhìn thấy Hành Dương chết như thế nào rồi đó! Làm nha trảo cho người phải gặp kết cục như vậy, người ta ai cũng chỉ có một mạng mà thôi, gắng mà giữ lấy!

Ngao Tử Thanh khẽ liếm liếm môi, lạnh lùng nói:

– Bằng hữu! Song phương đã quy ước, phân thắng bại thì thôi, người trong võ lâm trọng nhất ở chữ tín. Còn mặt của ngươi có còn là mặt của con người nữa không? Từ nay trong giang hồ có còn chỗ cho người đứng nữa không?

Cao Thanh Thành nghe nộ khí xông lên tận óc, song mục hấn xẹt những tia máu, nghiêng răng trèo trẹo nói:

– Ngươi dám tới đây giáo huấn lão tử? Ngươi mắng ta bội tín? Còn nó! Không phải người của Đại Lô Giáo cũng đã giết chết một huynh đệ của ta rồi đó sao? Các người giữ tín nghĩa chỗ nào? Ngươi đúng là hết muốn sống rồi!

Kỳ Vũ đứng ở bên kia, phẫn nộ nói:

– Tại các người giết người ta trước! Các người bội tín trước Đại Lô Giáo ta mới giết người! Còn người... Người đúng là cầm thú! Đồ súc sinh! Cao Thanh Thành cười như điên cuồng, nói:

– Hai bên đánh nhau, đặt quá nhiều điều kiện như vậy để làm gì, cứ thắng thì sống, bại thì chết. Nếu người không phục thì cứ nhào vô thử coi!

Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:

– Ý của ngươi là song phương giao đấu đến một bên mất mạng mới xong, không ai được oán trách ai, có phải như vậy không bằng hữu?

Cao Thanh Thành cười ngạo nghệ nói:

– Không sai! Có bao nhiêu bản lĩnh cứ lấy ra, kẻ nào sống đến cuối cùng thì thắng!

Ngao Tử Thanh chấp tay sau lưng giọng bình thản nói:

– Vậy thì bằng hữu còn chờ gì nữa mà chưa động thủ?

Cao Thanh Thành xông tới quát:

– Cho người đi theo Hành Dương, đồ chó săn của Đại Lôi Giáo!

Nhưng gã mới bước tới hai bước Thiên Phật Thủ Bạch Tôn đã găm lên:

– Đứng lại! Hạng như nó chưa đủ sức để đụng đến hấn.

Nhưng Cao Thanh Thành nào thấy gì nữa, thân hình hấn xông cường đao vung lên, nhằm Ngao Tử Thanh chém tới!

Ngay lúc đó, một đạo hào quang bắn ra, nhìn lại thì một sợi chỉ soạt y một cái đã quấn lấy cổ Cao Thanh Thành.

Gần như cùng lúc đó, Ngao Tử Thanh hơi rùn người xuống, ngọn cước chàng nhanh như ánh chớp đã tới ngay trước ngực Cao Thanh Thành rồi!

Cao Thanh Thành không ngờ nổi, đối phương xuất thủ vừa nhanh lại vừa hiểm đến như vậy. Lưỡi cương đao của hấn đi chưa hết đà thì ngực đã nghe chấn động như bị sét đánh trúng, rú lên một tiếng hãi hùng, lộn người văng về phía sau!

Người vung roi da đứng trong hàng ngũ của Mai Lâm môn há hốc mồm kinh hãi! Hấn đã nhanh mà Ngao Tử Thanh còn nhanh hơn. Nhìn thấy đã có thể kéo Cao Thanh Thành trở lại rồi, nào ngờ đối phương xuất phát sau mà lại tới trước. Cao Thanh Thành đã trúng cước rồi.

Thân hình Cao Thanh Thành như con diều đứt dây bay bổng lên không trung, rơi bịch xuống đất chống bụng lên trời. Chiếc roi da của người trong lúc vội vàng thu lại, vô tình đánh “Rốp!” một cái lên mặt Cao Thanh Thành tạo nên một đường dài đầy trên mặt Cao Thanh Thành! Hấn hét lên một cái rồi bất động, chẳng biết sống chết ra sao.

Hai tên đệ tử Mai Lâm môn chạy ra khiêng Cao Thanh Thành vào. Và phía bên Đại Lôi Giáo cũng có hai đệ tử cởi áo nhật những phần thừa rơi rớt của Hành Dương bọc lại ra phía sau.

Thiên Phật Thủ Bạch Tôn nhìn Ngao Tử Thanh nhú mày nói:

– Ngao Tử Thanh! Người hành động vì Đại Lôi Giáo sao đáng không? Lão phu khuyên người; người ta chỉ có một cái mạng mà thôi...

Ngao Tử Thanh nhìn thẳng vào mắt Bạch Tôn, đôi mắt chàng chứa đầy những tia oán hận. Song phương trừng nhau một lúc lâu, Ngao Tử Thanh cất giọng lãnh đạm nói:

– Tại hạ không hành động vì Đại Lôi Giáo, tại hạ muốn đòi lại món nợ mà

các người đã vay cách đây không lâu! Giữa tại hạ và quý giáo trước nay không hề có oán thù hay hiềm khích gì, tại sao người lại cho người vây công tại hạ?

Bạch Tôn cười lớn nói:

– Không ngờ tiểu bằng hữu lại thù dai như vậy! Việc xảy ra ở Phù Dung Sơn mấy tháng trước, lão phu xin tạ lỗi! Quí Tiêu Ảnh quả là danh bất hư truyền, lão phu bội phục! Giờ thì chúng ta làm một cuộc giao dịch, người thấy thế nào?

Ngao Tử Thanh nhếch mép, lạnh lùng nói:

– Xin nói ra nghe thử!

Bạch Tôn gật đầu lia lịa nói:

– Tuy chỉ mới gặp người lần đầu nhưng lão phu rất thích phong thái của tài nghệ của người! Nếu người chịu bỏ qua những hiềm khích cũ, về với Mai Lâm môn, lão phu sẽ dành cho người chức vị phó môn chủ, quyền hành chí thượng, chỉ phải chịu trách nhiệm trước một mình lão phu mà thôi!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Điều kiện rất ưu đãi, rất hấp dẫn. Nhưng... tính tình Ngao Tử Thanh rất bất thường, chỉ cho phép người ta tuân lệnh mình chứ mình chẳng thể nghe lời người khác, nếu muốn thì phải đổi lại, tại hạ làm Môn chủ còn người làm phó môn chủ. Người thấy thế nào?

Bạch tôn mỉm cười ho khan mấy tiếng, chú mục nhìn Ngao Tử Thanh thần thái lão trông rất cổ quái, lát sau lão cất giọng cực kỳ ngạo mạn, nói:

– Trong giang hồ người cũng giành được một chỗ đứng, nhưng người mà cũng đòi làm môn chủ thì còn kém xa quá!

Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:

– Nói vậy thì cuộc giao dịch này bất thành rồi, nhưng cũng không sao sinh ý bất thành nhân nghĩa tại mà! Tại hạ sẽ ghi nhớ hảo ý của người ngày sau có dịp sẽ báo đáp!

Bạch Tôn lạnh lùng nói:

– Người quá cuồng ngạo rồi, Ngao Tử Thanh!

Ngao Tử Thanh bình thản nói sang chuyện khác:

– Cuộc tử đấu theo giao ước tiếp tục nữa hay không?

Bạch Tôn hừ lạnh nói:

– Đương nhiên là tiếp tục, Lâm môn sợ Đại Lôi Giáo hay sao không đấu tiếp? Ngày hôm nay, người đừng hòng toàn mạng mà rời khỏi Hồ Nảo Bối này!

Xong lão quay ra phía sau, cất giọng hỏi:

– Trận tiếp theo ai ra trận?

Một lão nhân lưng gù, mặt đầy mụn cóc, tuổi quá lục tuần chật vật bước ra. Lão đưa tay vuốt vuốt râu cất giọng âm âm nói:

– Bẩm môn chủ, trận này lão phu xin được hội kiến với tên tiểu tử kia!

Bạch Tôn hơi trầm ngâm một chút, nói:

– Nhị Biện chủ, phải cẩn thận đó!

Lão nhân khom người đáp:

– Lão phu biết!

Xong lão bước ra nhìn Ngao Tử Thanh nói:

– Lão phu muốn được lãnh giáo tuyệt học của Quỷ Tiêu Ảnh!

Ngao Tử Thanh chú mục nhìn lão nhân gù một thoáng rồi lạnh lùng lắc đầu, nói:

– Đạo lý kính lão tôn hiền tại hạ không dám quên. Các hạ tuy không “Hiên” nhưng quả thực là “Lão”, tại hạ nếu động thủ với người chẳng hóa bất kính lắm sao? Sẽ có người bồi các hạ, tại hạ không dám tranh phần.

Mã Uy Túc trầm giọng gọi:

– Tiểu Lang Khang Dị! Trận này giao cho người đó!

Một lão nhân cao gầy, mặt đỏ như táo chín bước ra, cất giọng trầm trầm nói:

– Bằng hữu, lão phu lãnh tuyệt học của người!

Lão nhân lưng gù kia chính là Lâm Môn Đệ Nhị Biện Biện chủ Tàu Lăng Kỵ Trọng. Lão nổi danh là kẻ gian trá bậc nhất trong võ lâm thủ đoạn cực kỳ hiểm độc, giang hồ không có kẻ nào dám ghẹo đến lão.

Đà Tàu Lăng Kỵ Trọng cười ngạo nói:

– Khang lão đầu! Người không trốn ở nhà an hưởng tuổi già, chạy tới đây để chịu chết không có chỗ chôn thây, đáng tiếc! Đáng tiếc!

Khang Dị không đổi sắc, giọng thản nhiên đáp:

– Mèo nào cắn mũi nào còn chưa biết, Lăng lão đầu chớ buông lời vô lễ!

Lăng Kỵ Trọng cười ngạo nghễ nói:

– Lão phu không tin người có thể mọc cánh bay lên trời!

Hơi nghiêng người một cái, trong tay Lăng kị Trọng đã có thêm chiếc thiết chùy mình đầy gai nhọn, xem qua đã biết, đây là món binh khí vừa nặng vừa hiểm độc!

Binh khí của Khang Dị là một thanh Thanh Hồng đao, thanh đao màu xanh như nước, tỏa hàn quang lạnh lạnh. Lúc nào như cũng được bao bọc một lớp hàn sương. Đứng trước một cao thủ như hùng thần ác sát, Khang Dị vẫn bình tĩnh, trầm định như Thái sơn.

Lăng Kỵ Trọng vùng thiết chùy quát lớn:

– Khang Dị cẩn thận! Lão phu xuất thủ đây!

Khang Dị vẫn bình thản:

– Mời!

Tiếng “Mời” vừa thốt ra thì thiết chùy của Lăng kị Trọng đã nhanh như ánh chớp kích tới trước mũi.

Khang Dị trong giang hồ không phải là hạng tầm thường, chỉ hơi nghiêng người đã tránh được thế công đầu của đối phương. Lão không vội phản công ngay, chỉ quát lớn một tiếng triển thân pháp lách người vào giữa khoảng trống hiểm hoi giữa hai thế công để tránh né, động tác vừa nhanh nhẹn vừa khéo léo lại chính xác đến không thể tưởng tượng được. Mặc cho các chiêu thức của Lăng Kỵ Trọng mỗi lúc một nhanh, một hiểm ác hơn vẫn không sao chạm được vào người lão!

Bỗng thiết chùy của Lăng Kỵ Trọng đột ngột từ trên cao tạo thành một bức màn sắt chụp xuống. Khang Dị nhanh chóng lách người qua một bên, quả thiết chùy sượt ngay bên tai lão lướt qua nguy hiểm vô cùng.

Đến giờ Thanh Hồng Dao của Khang Dị mới thật sự phản kích, chỉ thấy một làn sóng màu ngọc bích, cuốn ra, thân hình Khang Dị xoay nhanh nửa vòng, ống tay áo bên trái vùng lên, một đạo bạch quang bắn xẹt ra.

Đà Tẩu Lăng kị Trọng lộn người một vòng, đạo bạch quang bay sượt qua vai lão, suýt chút nữa thì Kiên tận huyết đã bị trúng ám khí.

Lăng Kỵ Trọng lộn một vòng lại thiết chùy như giông như gió tấn công Khang Dị, miệng lão gầm lên như tiếng sói tru:

– Cầu tạp chủng! Dám dùng thủ đoạn hạ tam lưu ám toán lão phu, coi lão phu trừng trị người!

Khang Dị cười nhẹ nói:

– Bình bất yếm trả, chiêu này lão phu vừa học được từ quý môn đó!

Thanh Hồng đao thoát ở phía trước thoát ở phía sau, lúc đâm ở đông chém ở đằng tây, trông như những sấm sét, điểm, kích, gạt biến hóa vô song, đao phong xé gió nghe vì vu tựa như gió bão đột ngột tập trung về phía lưỡi đao của lão vậy.

Lăng Kỵ Trọng thì thiên về sức mạnh, thiết chùy phi vũ, gió động ì ầm như ầm tàng sấm sét. Mỗi chiêu mỗi thức không những uy mãnh dị thường mà lại còn chuẩn xác và nhanh nhẹn tuyệt luân. Bốn phương tám hướng lúc nào cũng thấy ánh thiết chùy loang loáng, khiến người đứng bên ngoài quan chiến cũng không khỏi rung mình ớn lạnh!

Đao pháp của Khang Dị không mạnh mà hiểm tựa như những chiếc cầu vồng biết bay, thỉnh thoảng luồn lách giữa đám mây thiết chùy kích ra một thế, hiểm ác tuyệt luân phối hợp với thân pháp ảo diệu vừa tránh né để dành các thế công của

đối phương, vừa phát đao tấn công, trông như những tia sét màu bích ngọc từ bốn phía xuyên qua những đám mây đen kích liên tục về phía các yếu huyệt của Lăng Kỳ Trọng.

Lăng Kỳ Trọng không muốn tỏ ra kém thế, công thủ ào ào như giông bão trông như có tới mấy người cầm thiết chùy từ bốn phương tám hướng có thể có thủ, vừa nhanh nhẹn vừa hung hiểm cùng cực!

Trong một thoán song phương giao đấu được gần bốn mươi hiệp. Mã Uy Túc vừa chăm chăm nhìn vào đấu trường vừa hạ thấp giọng với Ngao Tử Thanh:

– Ngao thiếu hiệp thấy thế nào?

Ngao Tử Thanh vừa lạnh lùng quan sát vừa bình thản nói:

– Mã giáo đầu, với thế trận bất kể là bên nào cũng đều phải trả một cái giá vô cùng khủng khiếp. Nhưng Mã Giáo đầu cứ yên tâm, tại hạ đã cứu người xong, chỉ cần thấy lửa bốc lên từ hang ổ của Mai Lâm môn, thắng lợi sẽ hoàn toàn thuộc về chúng ta!

Mã Uy Túc vẫn không khỏi hồi hộp nói:

– Thật không ngờ cao thủ của Mai Lâm môn lại đông và mạnh đến như vậy! Dương Hành bị thảm tử, Ngao thiếu hiệp cũng đã thấy rồi, còn Khang lão...

Ngao Tử Thanh mắt không rời đấu trường, cười nhẹ nói:

– Mã giáo đầu yên tâm, Khang lão trầm tĩnh hơn đối phương, theo dự đoán của tại hạ phần thắng nghiêng về phía Khang lão nhiều hơn!

Hai người hạ thấp giọng trao đổi với nhau, nhưng không ai bỏ qua bất kỳ một diễn biến nhỏ nào trong đấu trường.

Ngao Tử Thanh bỗng cười nhẹ nói:

– Đến lúc rồi đó!

Trong đấu trường, quả nhiên đến thời điểm quyết liệt nhất, cả hai người đều đã giở hết những tinh anh võ học của mình để hầu hạ sát đối phương!

Lăng Kỳ Trọng càng đấu càng sốt ruột, lão luôn miệng gào thét, hữu tả không ngừng múa thiết chùy tấn công tả thủ vung chưởng, lớp lớp cương đao vây bọc công kích Khang Dị mỗi một nhanh hơn, mỗi lúc một mạnh hơn và đương nhiên cũng tỏ ra mỗi lúc một sốt ruột hơn!

Khang Dị như bóng với hình áp sát người đối phương, thân pháp của lão đã thi triển đến mức cao nhất, đao pháp cũng vận dụng hết sở trường, tấn công như vũ bão.

Động tác của hai người nhanh đến không thể tưởng tượng nổi. Hiểm cảnh xảy ra cho hai người mỗi lúc một nhiều hơn, liên tục hơn, trong không khí như ảm nặng mùi máu tanh.

Bỗng...

Khang Dị thi triển thân pháp lách vào giữa làn chùy ảnh. “Soạt!” một tiếng, một bên má của Khang Dị bị trúng chùy mất đi một mảng thịt, cả vành tai của lão cũng rớt mất một phần nhỏ, máu tươi bùng lên, đỏ hồng khoảng không gian.

Và đồng thời với lúc Khang Dị trúng chùy. Thanh Hồng đao của lão cũng đã xuyên qua được lớp lớp đao ảnh, đâm ngập vào ngực Lăng Kỵ Trọng.

Một tiếng rú vang dài, làm người nghe không khỏi rung mình rợn tóc gáy, tiếng rú như một mũi dùi nhọn đâm vào ta mọi người lao vút lên không trung.

Thiết chùy rời khỏi tay lẫn lông lốc đằng xa, hai tay Lăng Kỵ Trọng ôm lấy ngực, nhưng lão không ngăn được những tia máu lọt qua kẽ tay biến thành vòi ra ngoài. Vị đệ nhị Biện chủ Mai Lâm môn không ngừng loạng choạng lùi lại. Đôi mắt lão như hai chiếc chuông đồng, trợn trừng, lồi hẳn ra ngoài hơi thở lão nghe khò khè nặng nề. Sắc mặt lão trông dễ sợ như mặt ác quỷ, miệng mở to nhưng không phát ra được tiếng nói của con người, chỉ nghe như tiếng rú khủng khiếp của con ác thú bị thương. Gương mặt lão đột ngột biến dạng, sắc mặt nhanh chóng tái lại, trong nháy mắt đã biến thành màu tro lạnh. Trước khi hai tên đệ tử của Mai Lâm môn kịp giơ tay đỡ lấy thân hình lão, Lăng Kỵ Trọng đã ngã nghe nặng nề xuống đất, hai tên đệ tử cúi xuống, đỡ lão lên, không phải nói là tử thi của lão thì đúng hơn, khiêng ra phía sau!

Khang Dị trông mệt mỏi và lạnh lùng đứng sừng sững như một pho tượng đá. Nửa gương mặt bên trái lão trở thành một đám máu thịt bầy nhầy. Lão đã thắng, nhưng đối phương cũng đã kịp để lại trên mặt lão một vết mà cả đời lão không thể nào xóa được.

Khang Dị thở hắt ra một hơi trút được gánh nặng, lão chậm chạp về phía hàng ngũ của Đại Lôi Giáo tên đệ tử vội chạy lại đỡ hai bên lão.

Mã Uy Túc gượng cười nói:

– Khang lão, khổ thân người.

Khang Dị hơi nghiêng người giọng khàn khàn đáp:

– Không có sao! Chỉ vì bốn phận...

Phía bên kia, Bạch Tôn nộ sắc giận, bước ra ngoài nhìn Mã Uy Túc nói:

– Họ Mã kia! Giờ thì ngươi và các người của ngươi trở về Đại Lôi Giáo từ nay không được tranh giành lại với Mai Lâm môn nữa. Món nợ hôm nay lão phu có miễn cưỡng bỏ qua. Đại Lôi Giáo các ngươi vẫn còn là Đại Lôi Giáo.

Mã Uy Túc mặt như phủ một lớp sương mỏng, nói:

– Người nói nghe hay lắm, chúng ta kẻ nước sông người nước giếng, chẳng động chạm gì tới nhau, vậy mà các ngươi vô cớ đánh phá ba phân đàn của Đại Lôi Giáo. Nói đòi nợ thì phải là Đại Lôi Giáo đòi nợ chứ không phải Mai Lâm môn các ngươi! Tiếp tục!

Bạch Tôn nghiêng chặt đôi hàm răng cắn phần nhìn Mã Uy Túc giọng lão nghe rờn rợn:

– Rượu thưởng không uống nhất định uống rượu phạt, đừng oán trách lão phu. Đại Biện chủ, đến phiên người ra trận!

Ngao Tử Thanh đứng bên chàng phất tay áo rộng châm một câu:

– Bạch Môn chủ, nếu các người lại thua trận này thì có còn người đấu tiếp nữa không?

Bạch Tôn hừ lạnh nói:

– Đó là chuyện riêng của ta không dám phiền người lo lắng hộ!

Ngao Tử Thanh quay lại nhìn Uy Túc, hạ giọng nói:

– Người mặc hoàng bào chưa xuất trận kia là một nhân vật cũng khó đối phó, lão hô vân hoán vũ giang hồ hơn hai mươi năm qua không biết bao nhiêu nhân vật Bạch lương đạo đã phải mất mạng trong tay lão rồi. Chính là Cửu Hồn Quân Tử Lưu Cang!

Mã Uy Túc hơi biến sắc nói:

– Lão gia nhập Mai Lâm môn từ bao giờ vậy? Tên này không phải dễ đối phó!

Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:

– Phải giữ bình tĩnh tuyệt đối không được để lộ vẻ sợ hãi! Lão ma đầu này mới xuất hiện trong Mai Lâm môn hai năm nay, chưa có công trạng gì mà chiếm ngôi vị đệ nhất Biện chủ, không cần nói cũng biết thực lực lão lớn mạnh dường nào!

Mã Uy Túc thở ra chậm chậm giọng trầm trầm nói:

– Xem ra, chắc phải đích thân lão phu xuất trận rồi!

Ngao Tử Thanh gật đầu tán thành:

– Tại hạ cũng thấy phải Mã giáo đầu mới đủ sức đối phó với lão.

Phía bên kia Lưu Hồn Quân Tử Lưu Cang đã tiến ra ngoài. Lão mặc chiếc trường bào màu vàng, sắc vàng óng ánh phản chiếu dương quang sáng ngời. Dáng vẻ lão trông rất cao ngạo thể hiện phẩm cách của một tuyệt cao thủ.

Chờ Mã Uy Túc trao đổi với Ngao Tử Thanh xong, lão lạnh lùng lớn tiếng hỏi:

– Lần này quý giáo phái ai ra trận để thử sức?

Mã Uy Túc cười nhẹ nói:

– Người cho rằng ai mới đáng là đối thủ của người?

Lưu Cang cất tiếng cười lạnh thần thái lạnh lùng không chút biểu cảm, điểm

mặt Mã Uy Túc buông gọn:

– Người!

Mã Uy Túc cười lớn, gật đầu nói:

– Hay lắm! Lão phu cũng muốn thỉnh giáo bản lãnh của đệ nhất cao thủ Mai Lâm môn, xem thử có giống như tiếng đồng đái trên giang hồ hay không?

Lưu Cang cất tiếng cười rờn rợn, chậm rãi buông từng tiếng:

– Ta nghĩ, thân thủ của ta chẳng cao thâm gì, chỉ vừa đủ lấy mạng người!

Mã Uy Túc nổi giận, trán lão nổi gân xanh, hừ lạnh nói:

– Bằng vào sức lực người mà cũng dám lớn lối đường đó? Hãy coi lão phu giáo huấn tên cuồng đồ không biết tự lượng này!

Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:

– Mã giáo đầu! Thực lực của đối phương không thể xem nhẹ, đừng nổi giận, cứ bình tâm tĩnh trí, người luyện võ công tối kỵ việc tâm trí bị liệt hỏa che lấp!

Trên gương mặt Lưu Cang thoáng hiện một thần thái quái dị, nhưng lúc đó lão lạnh lùng nói:

– Ngao Tử Thanh! Người tiếp kế cho Mã Uy Túc đây có phải không? Chừng lâm chiến mới đi mua thương e rằng không còn kịp nữa rồi!

Ngao Tử Thanh thản nhiên, nói:

– Lưu Cang! Đối phó với hạng tầm thường như người chẳng cần phí nhiều tâm cơ như vậy! Người đánh giá người quá cao rồi!

Lưu Cang cười lạnh nói:

– Đừng hòng kích nộ ta, Ngao Tử Thanh, chờ Mã Uy Túc nằm xuống rồi người tiếp theo sẽ là người! Đừng có đắc ý sớm!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Tại hạ đang chờ tới giờ phút đó! Chỉ cần quý môn có đủ nhân tài, tại hạ sẵn lòng bồi tiếp!

Lưu Cang cất tiếng cười quái dị nói:

– Họ Mã! Chúng ta không cần lãng phí thời gian nữa, sớm muộn gì rồi cũng phải đi, còn lưu luyến làm gì?

– Để ta đưa người đi cho sớm!

Mã Uy Túc giọng dữ dội nói:

– Người cứ thử xem!

Ngao Tử Thanh hạ giọng nói:

– Công lực của Lưu Cang có thể nói là đã đạt đến cảnh giới xuất nhập hỏa,

đừng sơ suất để đối phương thừa cơ hạ thủ!

Mã Uy Túc gật đầu:

– Lão phu biết rồi! Người thiếu hiệp cứ yên tâm!

Mã Uy Túc bước ra, đứng đôi với Lưu Cang. Hai người cách với nhau chừng năm thước.

Lưu Cang nhìn Mã Uy Túc từ đầu đến chân, cười lạnh nói:

– Mã giáo đầu! Nghe nói mấy chục năm nay người chưa từng tiến thủ. Trong các giáo đầu của quý giáo người đứng thứ năm. Kỳ thực các người xếp thứ nhất! Thật là hận cho lão phu!

Mã Uy Túc hừ lạnh nói:

– Cũng như người thôi, Lưu Cang trong giang hồ cũng có chút tiến tằm, lão phu cũng rất lấy làm hân hạnh có duyên hội ngộ với người. Ngày hôm nay có thể phân định được đệ nhất cao thủ của Mai Lâm môn mạnh hay là cao nhất cao thủ của Đại Lôi Giáo cường mạnh?

Lưu Cang cười lạnh nói:

– Xin cứ tận tình chỉ giáo!

Mã Uy Túc cũng cười lạnh đáp:

– Người cũng chẳng cần phải làm bộ làm tịch như vậy, ác danh của người lão phu nghe đã đầy tai, có giả thế nào lão phu cũng không tin đâu. Nhưng cũng vì chủ của mình thì phải tận lực, có mất mạng cũng chẳng oán trách người khác được!

Lưu Cang hơi lui lại một chút cười lớn lên quái dị nói:

– Không sai! Người có đi xuống âm phủ cũng chớ trách lão phu không chịu nói trước!

Mã Uy Túc tức giận quát:

– Có bản lĩnh cứ đem ra tay.

Hành tung của Lưu Cang như những đám mây hồng bông bênh trong không khí, thân hình lão nhẹ nhàng cất lên rồi cũng nhẹ nhàng như một đám mây sắc vàng lao xuống.

Mã Uy Túc đứng yên một song thủ huơ lên, người ngoài nhìn lão chỉ thực hiện có một động tác thực đã công liên tục hai mươi chiêu rồi!

Động tác liên tục liên lạc nhanh đến không thể nhanh hơn được mà chưởng kinh ẩn tàng tinh lực một nội lực thượng thừa, có thể đá phải nát thành bột, khiến tường vách sắt cũng phải mềm nhão ra, uy thế lớn mạnh kinh thế hãi tục.

Ngao Tử Thanh nhìn thấy vậy thì gật đầu nghĩ thầm:

“Uy danh của Mã Uy Túc quả không uổng chỉ nhìn thấy lão xuất thủ cũng đủ biết rồi, công lực như vậy giang hồ chẳng có mấy ai!

Dao Tà Kỳ Vũ bước tới bên cạnh Ngao Tử Thanh hạ giọng nói:

– Ngao đại hiệp! Theo nhận định của Ngao đại hiệp thì trận này chúng ta nắm được mấy phần thắng?

Ngao Tử Thanh hạ giọng nói nhanh:

– Sáu, bốn. Mã giáo đầu có thể thắng, nhưng ít nhất phải qua hai trăm hiệp mới mong phân được thắng bại. Trận chiến này khá khó khăn, may mà quý giáo do chính Mã giáo đầu ra ứng chiến, nếu không khó khăn càng hơn.

Kỳ Vũ thắc thỏm nói:

– Nhưng xem ra công phu của đối phương quá sức lợi hại, nếu Mã giáo đầu lỡ có bề gì...

Ngao Tử Thanh quả quyết nói:

– Kỳ bằng hữu, trong các trận đấu, đặc biệt là những cuộc quyết chiến quan trọng như vậy, không ai dám cho mình nắm chắc phần thắng, co những lúc thuyền lớn vẫn bị lật trong sóng nước mưa như thường. Hơn nữa trận thế trước mắt, thực lực của hai người tương đương nhau, bất kỳ bên này cần sơ sẩy một chút là dẫn đến thương vong. Vì vậy tại hạ không thể nói giáo đầu nhất định sẽ thắng, nhưng sự nhận định của tại hạ Mã giáo đầu không đến nỗi bại nếu lão không để xảy ra sơ suất...

Kỳ Vũ lắc đầu nói:

– Tại hạ thấy song phương ra chiêu vừa nhanh vừa mạnh lại vừa hiểm ác tuyệt luân, thật chẳng nhìn ra bên nào chiếm được phần hơn...

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Vậy thì Kỳ bằng hữu phải nén lòng chờ xem...

Lúc này trong đấu trường...

Thân hình Lưu Cang đột ngột cất lên xoay như chong chóng, trong màu áo vàng chói lại, bỗng thấy hàn quang lóe lên. Trong tay lão đã có thêm một thanh Thái Hồng Kiếm, thân nhỏ bằng ngón tay, mềm mại như một dải lụa, dài gần một trượng.

Thanh kiếm uốn éo trong không khí như con độc xà bay lượn, kiếm phong xé không khí nghe vù vù, kiếm thanh cao vút sắc nhọn, thê lương như tiếng ma kêu quỷ khóc...

Cước bộ Mã Uy Túc bước theo những đường gấp khúc quái dị, đầu tuy không ngừng chao đi đảo lại trong không trung, vừa vận tránh qua được con rắn ngũ sắc dài ngoằn trong không khí. Ngay lúc đó, hữu thủ lão nhanh như chớp ném mạnh mười một chưởng về phía đối phương.

Lưu Cang lại cất người lên thân hình lão đảo vòng đảo vòng mười một lần trong không trung, khiến cho mười một chưởng của Mã Uy Túc ẩn trong sấm sét

đều đi lướt qua người lão, trúng vào khoảng không!

Thân hình Mã Uy Túc như cái lá khô xoay tít trong cơn lốc, con độc xà ngũ sắc uốn lượn chờn vờn sần sạt quanh người lão, hàn quang sau đuôi độc xà quét thành một đường dài tựa như ánh sao băng, đang chằng chịt vào nhau, tạo thành một vùng ánh sáng lóe mắt, khiến người bên ngoài không khỏi rùng mình rợn tóc gáy!

Tám mươi chiêu nhanh chóng qua đi.

Hai bóng người trong đấu trường biến thành hai luồng khói màu xám nhạt, hầu như muốn hòa lẫn, tan loãng vào đám bụi mù bốc lên mờ mịt. Chỉ còn nhìn thấy ánh hán quan như ánh chớp giật giữa tiếng kinh phong gào rú trong cơn mưa bão.

Bóng người vẫn đang phi thẳng, di động ánh kiếm vẫn đang chớp giật, chưởng phong vẫn gầm rú, các thế công thủ của hai người đã không còn thấy rõ nữa, quả đúng là long tranh hổ đấu. Trời đất như cũng tối sầm lại trước thực lực của chưởng chiêu và kiếm thế của hai người!

Sắc mặt Kỳ Vũ không ngừng thay đổi, hấn liên tục rùng mình, hạ giọng nói:

– Ngao đại hiệp, không còn nhìn thấy hai người đang đánh nhau như thế nào nữa! Không ngờ công lực của tiểu tử Lưu Cang lại cao thâm đến thế này! Quả thật...

Ngao Tử Thanh cũng hơi ngạc nhiên, thực lực của Lưu Cang. Chàng suy đoán khá xa, mắt chàng không rời đấu trường hết sức chú ý xem diễn biến của cuộc đấu, cất giọng trầm trầm nói:

– Tại hạ cũng không ngờ Lưu Cang lại hung hãn tới mức này. Cái danh hiệu đệ nhất cao thủ của Mai Lâm môn quả nhiên không thể xem nhẹ được!

Kỳ Vũ nghe Ngao Tử Thanh nói có vẻ không dám chắc Mã Uy Túc có thể thắng nổi đối phương thì ớn lạnh nói:

– Ngao đại hiệp! Mã giáo đầu là đầu tàu của bản giáo trong chuyến này, không thể để giáo đầu gặp chuyện bất trắc được.

Ngao Tử Thanh liếm môi, hạ giọng nói:

– Chắc là phải thắng chứ...

Thân pháp của Lưu Cang không hề tỏ vẻ kém cỏi trước Mã Uy Túc, chiêu thức lại vô cùng hung hiểm, đặc biệt là thanh nhuyễn kiếm của lão quá sức lợi hại.

Chưởng pháp của Mã Uy Túc vô cùng dũng mãnh, nội lực cao thâm, xuất thế vô cùng chắc chắn, tinh thần ổn định. Trận đấu này kết cục như thế nào quả cũng khó nói trước được.

Bỗng đâu...

Trong đấu trường đột ngột vang lên tiếng phong lôi trầm đục, và như đồng thời, tiếng binh khí xé nghe sắc ngọt cũng vang lên...

Hai thứ âm thanh hợp lại với nhau khiến cho màn nhĩ của mọi người rung động dữ dội, thần trí như bị liên thanh khủng khiếp ấy đuổi ra khỏi tận xác cả hai phía, ai nấy cũng đều trừng mắt, trái tim như muốn văng khỏi lồng ngực, mọi người nín thở...

Hai bóng người phân ra, rồi trong một khoảng thời gian cực ngắn lại xông vào nhau. Cả hai đã giở hết sở học của mình ra để tranh một trận sống còn!

Tiếng kinh phong nghe ì ùng, như những đợt sóng liên tục đập chan chát vào màn nhĩ của mọi người, nghe như sấm sét rền rền liên tục trong những ngày giông bão.

Thanh Thái Hồng kiếm như những lần sét liên tục rạch nát không gian, thả ra một thứ hàn khí rờn rợn, như muốn cắt nát da thịt những người đứng xung quanh, mọi người không ai bảo ai đồng lùi ra phía sau mấy bước...

Trong nháy mắt, thế trận long tranh hổ đấu đã lại trải qua hơn trăm hiệp nữa.

Bồng thân hình Lưu Cang cong vòng như cánh cung văng ngược ra phía sau. Máu từ miệng lão bắn ra thành vòi, rơi vãi đầy trên mặt đất, thân hình lão mềm nhũn như một tấm vải rơi xuống đất. Thái Hồng kiếm cũng bị bay ra xa hơn trượng!

Ngay lúc thân hình Lưu Cang văng bổng lên không trung thì Mã Uy Túc cũng rú lên một tiếng thảm, thân hình lão lộn vòng từ trong trường đấu ra ngoài, mỗi một vòng quay máu tươi cũng bùng thành những vòng tròn đỏ thắm, trông rất khủng khiếp.

Ngao Tử Thanh nhảy phắt ra đỡ lấy người Mã Uy Túc toàn thân lão từ mặt đến thắt lưng đầy những đường ngang dọc, máu tuôn như suối, thịt ra khỏi da, có thể trông thấy các nơi máu đang nhảy thoi thóp, trong thâm khốc không tưởng tượng nổi!

Ngao Tử Thanh lo lắng hỏi:

– Mã giáo đầu, có chịu đựng nổi không?

Mã Uy Túc hầu như không còn mở miệng nói nổi lời nào, lão gắng gượng gật đầu.

Ngao Tử Thanh quay ra phía sau nói:

– Lập tức đỡ Mã giáo đầu ra phía sau trị thương!

Hai tên đệ tử Đại Lôi Giáo đỡ mã Uy Túc đi ngay.

Ngao Tử Thanh quay nhìn Kỳ Vũ nói:

– Mã giáo đầu thọ thương nặng như vậy, tại hạ xin được thay Mã giáo đầu.

Kỳ Vũ không chờ Ngao Tử Thanh nói hết, gật đầu đáp:

– Xin Ngao đại hiệp thay Mã giáo đầu điều khiển binh mã của bản giáo!

Bạch Tôn bước ra, nhìn Ngao Tử Thanh cười lạnh giọng thâm hiểm nói:

– Ngao tử Thanh! Hiện giờ lão phu thấy chỉ còn mỗi mình ngươi ra mà thôi!

Quả tình Ngao Tử Thanh có ý sốt ruột, cho đến giờ này, mà phía tổng đàn Mai Lâm Môn vẫn chưa thấy lửa gì cả. Nếu kế hoạch của chàng phía đó bị phá sản, thì Đại Lô chắc khó bảo toàn được lực lượng.

Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:

– Bạch môn chủ! Người của Mai lâm môn nhiều hơn Đại Lô Giáo, điều đó tại hạ công nhận. Nhưng binh quý ở chỗ tinh, không cần nhiều. Người đừng đắc ý sớm!

Bạch Tôn lắc đầu vẽ tiếc rẻ nói:

– Ngao Tử Thanh, ngươi còn gắng gượng nói cứng trước mặt lão phu làm chi, chỉ một lát nữa thôi, thực tế sẽ chứng minh, không cần phải tranh biện cho nhọc sức!

Ngao Tử Thanh phát tay áo, nói:

– Người tính không bằng trời tính, Bạch Môn chủ là người anh minh, nhưng “Trí giả bách lự, nan miễn nhất thất” Bạch môn chủ đã sơ hở ở một điểm.

Bạch Tôn mở to mắt, nghi hoặc hỏi:

– Ngao Tử Thanh ngươi nói vậy nghĩa là sao?

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Bạch môn chủ đã sớm biết Đại Lô Giáo cử binh tiến công, vốn cố tình yên tâm ngồi ở tổng đàn sắp đặt sắp mai phục “Dĩ dật đãi lao”, tại sao còn nhận lời kéo binh ra Hồ Nảo bối để quyết chiến? Bạch môn chủ không sợ trúng kế “Điều Hồ ly sơn” sao?

Bạch Tôn phá lên cười ha hả nói:

– Đại Lô Giáo không biết tự lượng sức mình, cả gan cử binh xâm phạm Mai Lâm môn. Lão phu thân làm chủ, phải hết lòng đãi khách ở xa. Đại Lô Giáo muốn thế nào lão phu chiều thế ấy, có điều kết quả cũng sẽ như nhau thôi. Nếu lão phu không để người của Đại Lô Giáo chọn chỗ chết, e rằng người đời sẽ chê cười lão phu bụng dạ hẹp hòi! Đối với lão phu để thanh toán người của Đại Lô Giáo, ở tổng đàn Mai Lâm môn hay ở bất kỳ nơi nào khác, chẳng có gì khác nhau!

Ngao Tử Thanh gật đầu nói:

– Bạch môn chủ quả là người độ lượng, không hổ là bá chủ nhất phương. Chỉ đáng tiếc Bạch môn chủ chỉ nhìn phía trước mà chẳng thấy phía sau, chuyến này quý môn khó lòng tránh khỏi tổn thất!

Bạch Tôn nổi giận quát:

– Người nói vậy là có ý gì? Ngao Tử Thanh! Nói cho người biết, nếu không

phải vĩ bản môn chủ mấn tài người thì đã sớm lấy mạng người rồi!

– Cái ngữ cuồng ngạo tự cao tự đại như người, không sống lâu được với lão phu đâu! Người nên chuẩn bị tinh thần là vừa!

Chú mục nhìn đối phương, mục quang như hai ngọn lửa rừng rực. Ngao Tử Thanh bình tĩnh nói:

– Một người, nếu bỗng dưng không còn nhà nữa, thì sẽ trở nên chó nhà có tang! Tại hạ đang muốn chờ xem dáng điệu đó sẽ như thế nào!

Bạch Tôn không tự chủ được, liếc nhìn về phía tổng đàn Mai Lâm môn một cái, mọi thứ vẫn bình thường, quay lại hừ lạnh nói:

– Tiểu tử! chớ có hòng dùng lời lẽ để lung lạc lão phu, ngày nay, nói gì thì nói, người cùng với thủ hạ của Đại Lôi Giáo có mặt nơi đây không ai chạy thoát khỏi bàn tay lão phu! Chờ xem lão phu thanh toán tên tiểu tử cuồng ngạo này!

Ngao Tử Thanh thản nhiên nói:

– Đó là kết cục tất yếu. hãy chờ xem!

o O o